

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 36/2026
17.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 4. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Немање Марковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу Кв-768/25 од 15.09.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 515/25 од 22.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 17.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Немање Марковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу Кв-768/25 од 15.09.2025. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 515/25 од 22.10.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу Кв-768/25 од 15.09.2025. године усвојен је захтев јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Крагујевцу од 12.08.2025. године за изрицање јединствене казне затвора окривљеном АА па су преиначене само у погледу одлуке о казни правноснажне пресуде:

- Основног суда у Крагујевцу К-756/21 од 09.05.2025. године, преиначена пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-77/22 од 28.12.2022. године којом је окривљени АА због извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 4. у вези става 1. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од 1 године у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора;

- Трећег основног суда у Београду СПК-26/25 од 11.03.2025. године којом је окривљени АА због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од 2 године у коју му је урачунато време проведено у притвору од 05.03.2025. године па до упућивања на издржавање казне затвора, те је

осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 10 месеци у коју му је урачунато време проведено у притвору од 05.03.2025. године па до упућивања на издржавање казне затвора и време проведено на издржавњу казне затвора по пресуди

Трећег основног суда у Београду СПК-26/25 од 11.03.2025. године почев од 20.05.2025. године.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 515/25 од 22.10.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Крагујевцу Кв-768/25 од 15.09.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Немања Марковић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати на поновну одлуку органу поступка или исте преиначи.

Врховни суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештења јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и поступку пред апелационим судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, међутим наводи захтева браниоца окривљеног не садрже објашњење у чему се састоји конкретно означена повреда, односно не наводи се ниједан од разлога за постојање ове повреде опредељен у наведеном члану закона.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у наведеном делу нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења разлога за подношење захтева за заштиту законитости, а што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, подразумева опредељење повреде због које се захтев подноси, као и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

У преосталом делу захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног означава и образлаже повреду закона из члана 554. став 2, члана 553. став 1. и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истовремено указујући и на повреду закона из члана 440. ЗКП, наводима да су побијане пресуде засноване на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, а пре свега везано за чињеницу да ли је окривљени био позван позивним писмом од 28.11.2024. године, јер у списима предмета не постоји повратница, нити други доказ да је окривљени позив примио, те да је допис Основног суда у Крагујевцу из којег произлази да су позиви са захтевом за изрицање јединствене казне упућени 15.08.2025. године и 26.08.2025. године, при чему је први позив насловљен на име осуђеног без ЈМБГ, док је други позив садржао тачан ЈМБГ указује недвосмислено да претходно достављање позива није било уредно, нити се могло односити на овог осуђеног и да је једино релевантно и уредно достављање позива извршено за дан 05.02.2025. године када је окривљени позван на први разговор у надлежно повереничку канцеларију и на својим чињеничним закључцима другачијим од оних утврђених побијаном пресудом заснива свој став да је дошло до прекида тока рока застарелости извршења казне и да је неспорно да је у тренутку одлучивања већ била наступила релативна застарелост извршења казне.

Међутим, повреде закона из члана 554. став 2, члана 553. став 1, члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као и повреда закона из члана 440. ЗКП не представљају законом дозвољене разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек - захтев за заштиту законитости, због чега је Врховни суд захтев, у наведеном делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић